

I

De smartphone maakte een irritant trillend geluid. Hij gleed centimeter voor centimeter naar de rand van het nachtkastje. Hij tolde om zijn as en zette zijn weg omgekeerd voort. De man draaide zich om in bed. Hij werd zich bewust van het geluid dat de telefoon maakte. Zijn hand tastte naar het ding. Hij nam de smartphone vast en duwde blindelings op de groene toets. Nog steeds met gesloten ogen luisterde hij.

‘Professor, het is Michaël Van Biesen op de spoed.’

‘Ja, dokter, ik luister,’ zuchtte de man.

‘De mug heeft net gebeld. De ploeg is naar een verkeersongeval tussen een SUV en een scooter. De bestuurder van de motorfiets werd frontaal aangereden en is er erg aan toe. Dokter Van Peer, die ter plaatse het slachtoffer stabiliseert, spreekt van een mogelijke ruggenwervelbreuk, die labiel zou kunnen zijn. De patiënt is ook verward, wat zou kunnen wijzen op hersenschade. Verder zijn er nog fracturen, waaronder waarschijnlijk een bekkenbreuk.’

‘Wat is de leeftijd van de patiënt?’

Hij hoorde hoe Van Biesen naar de computer keek.

‘Geen idee, professor, ik lees alleen maar jongeman, misschien minderjarig. Ik vrees dat ik uw expertise nodig heb, professor.’

‘Goed, Michaël. Ik denk dat ik nuttig zal zijn. Ik kom zo naar het ziekenhuis. Mocht ik na de mug aankomen, zorg dan dat er een OK klaarstaat. Laat de foto’s maar zitten. Doe een hoofd-tot-teen-scan. Hou de rug onbeweeglijk, maar dat wist je al.’

‘Dat komt in orde, professor, tot straks.’

De man wierp zijn smartphone op het nachtkastje en sloeg het dekbed weg. Hij keek naar de blauwe cijfers van de klok-radio en zuchtte. Het was veertien over drie.

Hij ging snel naar de badkamer, liet koud water over zijn gezicht stromen en spoelde zijn mond met Listerine. Hij keek in de spiegel en zag een oude man. Waar is de kwieke spoedarts gebleven? vroeg hij zich af. Hij streelde over de rimpels van zijn voorhoofd en trok aan de wallen onder zijn ogen. Hij stapte de dressing in en kleepte zich aan. Hij keek opnieuw in de spiegel en trok zijn stropdas recht. Hij nam zijn aktetas en stapte naar de garage. Hij opende de deur van zijn gloednieuwe Audi A6, duwde op de afstandsbediening, waarna de garagepoort geruisloos opende en vertrok. Hij reed de Brusselse ring op. Telkens als hij ’s nachts werd opgeroepen, was hij verbaasd over het drukke verkeer. ‘Slapen de mensen dan niet?’ vroeg hij zich af. Hij nam de afrit van het ziekenhuis, volgde de rijweg en reed de artsenparking op. Hij laveerde zijn auto netjes binnen de lijnen van zijn parkeerplaats. Het naamplaatje liet niets aan duidelijkheid over: Professor Dokter Victor Fabry, diensthoofd SPOED. Hij stapte uit en ging het ziekenhuis binnen.

‘Goedenacht, professor,’ begroette de verpleger aan de balie hem.

‘Gegroet, Steven.’

Hij liep verder naar de gang en stapte tot aan zijn kantoor. Fabry opende de deur. Hij wierp zijn aktetas op het bureau,

trok de vestiairekast open en haalde er een kraaknette groene overall uit. Nadat hij zich had omgekleed, ging hij naar het artsenuitlokaal.

‘Goedenacht, professor.’

‘Hetzelfde voor jou, Michaël. Is de mug al binnen?’

‘Nee, professor. Mark heeft net gebeld. Hij is op de plaats van het ongeluk vertrokken. Hij zal hier over tien minuten aankomen.’

‘Welke box?’

‘Trauma 4, professor. Alles is klaar voor overname.’

Fabry knikte goedkeurend.

‘Heb je al meer informatie over de patiënt?’

‘Ja, professor, het is een jongen van achttien jaar, Kobe Boschmans. Hij werd frontaal aangereden op zijn scooter door een bestuurder die van zijn rijbaan is afgeweken. Mark denkt dat de bestuurder onder invloed was. Die werd niet gewond. De politie heeft hem meegenomen. De patiënt heeft heel zeker hersentrauma, breuk van het rechterscheenbeen, breuk van de rechterellepijp en –pols, evenals een pneumothorax rechts. Waar er onzekerheid over is: ruggenwervelbreuk of breuk van de ruggengraat, ribfractuur en bekkenfractuur. De hartslag is heel hoog en de bloeddruk is heel laag, wat inwendige bloedingen doet vermoeden.’

‘Dat is levensbedreigend. We doen de overname en dan gaat die jongen onmiddellijk naar de scan. Absolute voorrang. Ik ga mee, dan heb ik al een idee met welke verwondingen we te maken hebben en waar we het eerst moeten ingrijpen.’

‘In orde professor. Ik vermoed dat de botbreuken geen prioriteit zijn?’

‘Nee, tenzij ze een ader of slagader afspannen of scheuren.’

‘Uiteraard, professor.’

Ze hoorden het geluidssignaal dat de mug binnenreed. Alle

artsen en verplegend personeel spoedden zich naar trauma 4, waar de jonge patiënt zou worden binnengebracht.

* * *

‘Kobe Boschmans, achttien jaar, reed met zijn scooter naar zijn werk, toen hij werd aangereden door een bestuurder die van zijn rijbaan afweek. Het was een frontale impact. Kobe werd over de auto geprojecteerd en kwam vijftien meter verder op zijn rechterkant terecht.’

Mark Van Peer somde de vastgestelde verwondingen op.

‘Hij werd behandeld met ketamine en fentanyl en hij kreeg eveneens tranexaminezuur om de eventuele inwendige bloedingen te stelpen. Ik heb hem verdoofd om te kunnen intuberen. Hij is volledig geïmmobiliseerd om de wervelkolom te beschermen.’

Fabry knikte.

‘Hij moet nu onmiddellijk naar de scan. Michaël, jij bent de verantwoordelijk arts. Mark, jij laat een OK neurochirurgie klaarmaken. Ik ga mee naar de scan.’

Iedereen knikte. Het traumabed waarop de jonge Boschmans lag, werd weggerold naar de afdeling radiologie. Het technisch personeel wachtte hen op en de radioloog stond klaar.

De jongen werd van de draagberrie op het glijdend vlak van de scan geschoven. Langzaam gleed hij in de metalen buis. Fabry en de andere dokters keken naar de schermen waarop de eerste beelden verschenen. De radioloog wees naar de rechterkant van de schedel, waar een duidelijke fractuur te zien was en een grote bloeduitstorting. Het slachtoffer werd verder de tube ingezogen.

‘En ook een breuk van de wervel T10 met incomplete dwarslaesie,’ zuchtte Fabry.

‘Om nog maar te zwijgen van de andere breuken,’ zei Van

Biesen. ‘Bekkenbreuk, rechterdijbeenbreuk en -polsbreuk. Hier is veel oplapwerk aan.’

‘Wat is dit?’ vroeg Fabry. ‘Probeer dat beeld duidelijker te krijgen.’

De radioloog bediende de knoppen en langzaam werd een soort wolk zichtbaar in het lichaam van Boschmans.

‘De milt is gescheurd en de bloeding is massief. Dit moet geopereerd worden,’ zei Fabry. ‘We kunnen het risico niet lopen om hem hierdoor te verliezen.’

‘Er is ook bloedverlies op de lever.’

‘Is hij erg gescheurd?’

‘Het lijkt ernstig,’ antwoordde de radioloog.

‘Goed, ik weet genoeg. Michaël, verzamel het team in de briefingkamer. We moeten het operatieschema uitwerken. Laat de patiënt overbrengen naar OK en laat hem onder narcose brengen.’

Van Biesen knikte en stapte naar de telefoon op het bureau.

Fabry verliet de scanzaal met gebogen hoofd en de handen op de rug. Hij overliep in gedachten hoe hij dit geval zou aanpakken. Toen hij de spoed voorbijliep, deed de verpleger hem discreet teken.

‘De ouders van Boschmans zijn aangekomen. Kan ik al iets zeggen?’

‘Nee,’ antwoordde Fabry kortaf. Hij keek de wachtruimte in, die nagenoeg verlaten was. In een van de rijen zat een koppel.

‘Zijn zij het?’

De verpleger knikte.

Fabry stapte erheen en nam voor hen plaats op een stoel.

‘U bent de ouders van Kobe?’

‘Ja,’ zei de man, ‘hoe is het met hem?’

‘Ik ben dokter Fabry en heb Kobe overgenomen. Ik ga er geen doekjes om winden. Zijn toestand is heel ernstig. Ik kan

nu geen volledige uitleg geven, want hij is onderweg naar het operatiekwartier en ik word er verwacht. Ik kan u garanderen dat mijn team en ik er alles aan zullen doen om Kobe te redden.

Zijn toestand is nog niet hopeloos. Ernstig ja, maar niet hopeloos. Het zal een urenlange operatie worden. Zodra het is afgelopen, kom ik naar u toe. Ik raad u aan om even naar huis te gaan, probeer te rusten. Komt u over een uur of zes terug. Voor die tijd zal ik u geen verdere informatie kunnen geven. Weet u of Kobe ergens allergisch voor is?

‘Nee, niet dat we weten.’

Fabry glimlachte bemoedigend, draaide zich om en stapte richting operatiezaal.

De ouders bleven wezenloos achter. Hun zoon lag blijkbaar op sterven en die dokter zei doodleuk dat ze naar huis moesten gaan en over zes uur nog eens moesten komen kijken. Alsof ze dat zouden kunnen.

De verpleger aan de balie had het tafereel gadegeslagen. Hij kwam naar hen toe.

‘Wil u iets drinken?’

‘Nee, dank u. Wie was die dokter?’ vroeg Peter Boschmans.

‘Professor Fabry, het diensthoofd van de spoed en een uitstekend chirurg. Maar wij noemen hem God.’

De ouders keken de verpleger met gefronste wenkbrauwen aan.

‘Hij heeft al veel traumapatiënten teruggehaald uit de dood. Als er iemand is die Kobe kan redden, is hij het.’

‘Goed, dames en heren, laten we eraan beginnen,’ zuchtte Fabry. ‘Ik hoop dat u uw familie heeft verwittigd, want niemand zal op tijd zijn voor het avondeten.’

‘Ik breng de sedatie, de analgesie en de spierrelaxatie aan,’ zei de anesthesist.

Fabry hield de monitors in de gaten en keek dan naar de anesthesist.

‘Patiënt is verdoofd en onder controle.’

‘Hier gaan we dan,’ zei Fabry.

2

Hoofdcommissaris Stijn Goris, diensthoofd van de grootste recherche van het land, opende zijn kantoordeur, hing zijn jas aan de haak en wierp zijn aktetas op het bureau. Hij stak zijn hoofd door de deur en begroette zijn assistent Stef Pauwels.

‘Iets speciaals?’

‘Niks, Stijn, behalve een dronken bestuurder die een jongen van zijn scooter heeft gemaaid.’

‘Is die jongen dood?’

‘Bijna,’ antwoordde Stef cynisch. ‘Hij wordt nu behandeld in het ziekenhuis.’

Goris griste het verslag uit de handen van Pauwels. Hij schudde het hoofd.

‘Die jongen reed gewoon naar zijn werk bij een bakker,’ zei hij. ‘Die andere klootzak is de hele nacht op de lappen geweest, heeft gedronken en coke gesnoven.’

‘Volgens het verslag kon hij niet meer op zijn benen staan en was hij bijzonder agressief. Volgens getuigen trachtte hij de jongen naar zijn scooter te sleuren om hem verder te laten rijden.’

‘Onvoorstelbaar!’ zei Goris. ‘Ik mag er niet aan denken dat zoiets met Matthew of Lea zou gebeuren.’

‘Jou kennende, vermoord je die chauffeur.’

‘In gedachten wel, ja,’ antwoordde Goris, terwijl hij zijn smartphone nam.

‘Wat is er gebeurd?’

Pauwels wist dat de dispatching net een algemeen bericht had verspreid.

‘Een brand in een hotel in de Borgval.’

‘Ik wist niet dat er daar een hotel was.’

‘Blijkbaar wel, hotel Borgval.’

‘Zijn er slachtoffers?’

‘Ze hebben nog geen informatie.’

Goris ging naar zijn kantoor, maakte zijn aktetas leeg en nam plaats aan zijn bureau. Hij logde in op het netwerk en bekeek zijn e-mails.

Het was al enkele weken bijzonder rustig voor zijn dienst. Behalve de gewone dingen zoals inbraken, overvallen en zedenzaken, waren er geen spectaculaire zaken gebeurd. Het enige bijzondere was het telefoontje van zijn oud-collega Verbruggen geweest. Niet zolang geleden had Verbruggens zoon een andere politiemann en diens vrouw en kinderen van het leven beroofd. De jongen probeerde zelfmoord te plegen, maar toen dat mislukte vluchtte Verbruggen met zijn gezin naar een land zonder uitleveringsverdrag met België. Verbruggen had zich aan de telefoon verontschuldigd en zijn gedrag laf genoemd, maar zijn gezin en zijn zoon waren nu zijn absolute prioriteit. Om hen te beschermen, moest alles wijken. Goris had ontgoocheling in zijn stem gehoord.

‘Je mist Brussel en je job?’

‘Dat kan je je niet inbeelden, Stijn.’

‘Waarom kom je niet terug? Je zal de rest van je leven op de vlucht blijven. Je bent internationaal geseind, net als Bram. Bij de minste controle hang je.’

‘Daarvoor moet je ergens in een land zijn waar je kan gecontroleerd worden.’

‘Dat is juist, Marc. Maar je blijft je hele leven opgesloten in dat land. Hoe nemen je vrouw en jongste zoon het op?’

‘Niet al te best, maar het is een beslissing die in overleg werd genomen. Bram zou weggroten tussen vier muren en je weet maar al te best wat ze met zo’n jongen in de gevangenis aanvangen. Ik zou mijn hoofd nooit meer durven te tonen bij de politie. Ik, de vader van de moordenaar van een gezin. Nee, Stijn. Het is over. Wij zijn allemaal veroordeeld tot levenslange verbanning, maar we zijn tenminste in leven en we zijn vrij.’

‘Hoe kan je vrij zijn? Zoveel mogelijk binnenblijven, zoveel mogelijk contact vermijden, nooit kunnen reizen, altijd achter je moeten kijken. Dat is toch geen leven?’

Als je terugkomt krijgt Bram een eerlijk proces. Met een goede advocaat komt hij vrij, omdat er sprake zal zijn van onweerstaanbare drang. Dat geldt ook voor jou.’

Verbruggen lachte.

‘Geloof je dat nu echt, Stijn? Je weet toch ook dat de collega’s het niet zullen aanvaarden dat de moordenaar van een collega en zijn gezin zomaar vrijkomt.’

‘Je zou versteld staan hoe de collega’s hier reageren en hoeveel empathie er is voor jou en je gezin. Iedereen begrijpt dat het ook hun zou kunnen overkomen.’

‘Ik heb gefaald, Stijn. Ik had het moeten merken dat Bram aan de drugs zat, ik had het moeten merken aan zijn schoolresultaten. Ik ben verdomme een flik. Ik had het moeten zien.’

‘Je moet de schuld niet op jou nemen. Iedereen zou gefaald hebben. Je denkt niet dat het bij jouw kind kan gebeuren.’

‘Bedankt voor het gesprek. Misschien nog eens tot later.’

Goris had de tijd niet gehad om afscheid te nemen. Hij had onmiddellijk een vordering bij de provider ingediend om na te gaan vanwaar het gesprek afkomstig was.